

Visszaemlékezést elsőre azt hisszük, hogy könnyű alkotni. Több mint egy hete tudom, hogy ezen a napon ezeknek a soroknak meg kell jelenniük. A szabad pillanatokban pergettem a filmkockákat, s legelőbb az ugrik be, amikor **Nagy Andris kegyetlenül bevágta** a labdát a marosvásárhelyiek kapujába: 2–1-re nyert az SK a saját közönsége előtt megrendezett első teremlabdarúgó-bajnokság tornájának döntőjében. Több mint telt ház előtt, a sportcsarnokban. Ott, ahol a hátsó sorban állók talán a meccs felét sem láthatták, vagy csak a pálya egy részén történeteket szemlélhettek.

2003. február 27. Aranyfonalakkal van behímezve Székelyudvarhely sporttörténelmébe. A napi rutin során lassan elfeledjük ezt a dátumot. Ilyenkor jön a krónikás. Biztos vagyok benne, hogy amikor ehhez a sorhoz érkezik az olvasó, már nem is az én eszmefuttatásom olvassa. Azaz, a szem siklik rajta, de az ész a múltbeli képeket keresgéli.

Nem kell szégyenkeznie, nyugodtan bevallhatja önmagának, hogy most már a könnyeivel küszködik. Hasonló ez az érzés, mint amikor megsiratta mind a három bajnoki címet. **2003-ban, 2005-ben, majd 2008-ban is.**

De a 2009-ben megnyert Szuperkupa-diadalkor is.

Megszámlálhatatlan azon nyilatkozatok, interjúk, riportok száma, amelyeket **Jakab Zoltánnal, Tóth Károllyal, Kozma Mihállyal, Botorok Jánossal és Albert Istvánnal** készítettem. Biztos vagyok benne, hogy volt, amikor a pokolba kívántak, csak ne kelljen egyetlen mondatot se mondaniuk a lefújást követően. Az udvarhelyi csapat edzői voltak és most is annyira profik, hogy egyszer sem utasították vissza a felkérést. Legtöbbször kérdés nélkül is válaszoltak.

Utaztam az elmúlt évtized során buszon, repülőn együtt székely, magyar, román, portugál és brazil futsalossal. Mind a sárga-kék színeket képviselték. Határon innen és túl. **Három UEFA Kupa sorozatban szeltük keresztül-kasul Európát.**

Pár percre voltunk attól, hogy az egyik nagyhatalmat, a Dinamo Moszkvát kiverjük a sorozatból. De igazuk van, ne ragadjunk ki részleteket. Nem méltó a többiekkel szemben.

Az iromány úgy lenne kerek, ha minden apró, kis eredményt felsorakoztatunk. Csakhogy erre még a virtuális újságlapok sem lennének elégségesek. A visszaemlékezéshez egyedül túl kevés vagyok. **A Sport Klub ugyanis a szívekben dobog**, az enyémben, az Önökében.

A tízéves gyerek lassan felcseperedett. Megtanult járni, elsajátította a betűvetést, tudja a szorzótáblát is. Modern felfogásban él: idegen nyelveket fedez fel, már tudja, hogy mi az internet, sőt rengeteg barátja van. **De egyvalamit kiemelkedően, pizszokul tud.** Játsszani.

Volt, hogy elesett, beütötte a térdét. Volt, amikor eltévedt a hazafele vezető úton. Volt, amikor szülei lemondtak róla, mert elcsatangolt. Volt, hogy egyesek a halálhírét keltették. De a gyerek mindent túlélte. Gazdagságban kövér, szegénységben sovány lett. Betegen feküdt. De a fiatal szervezet mindent átvészelt. A doki nem gyógyszer ír, inkább azt mondja, hogy annyira zsenge, hogy ha az egyik nap le kell vágnia valamelyik végtagját, az másnapra visszánőne.

Büszke vagyok erre a palántára. A barátomnak, a testvéremnek tekintem, együtt nevetünk, verekszünk, mókázunk. Elmeséli legtöbbször bajait, csínytevéseit. Fogom a kezét, amikor engedi, ameddig tudom. Haragszom rá, amikor lódít, megvezet. Amikor hetekig nem jelentkezik.

Idén a tortára tíz gyertya kerül. A gyerek beáll melléje. A fotót bárki elkészítheti. Sőt, odaállhat,

pózolhat vele, mert a Sport Klubot mindenki ismeri, mindenkinek volt már közös élménye vele.
Mindenki büszke rá.

Aztán mély lélegzetet vesz és behunyja szemét. A legnagyobb vágyára gondol: tovább élne. Mielőtt kialudnának a fények, eljövök. Nem akarom azt, hogy visszatekintő helyett mementót írjak.

Isten éltessen, Sport Klub!